

## ZAŁĄCZNIK 2

### **I. Imię i nazwisko:**

Justyna Kiliańczyk-Zięba

### **II. Posiadane dyplomy i stopnie naukowe z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej:**

2001 – magister filologii polskiej, Instytut Polonistyki Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Tytuł uzyskany na podstawie pracy pt. *Najstarszy przewodnik po Krakowie z 1603 roku – edycja tekstu*, przygotowanej pod kierunkiem prof. dr hab. Janusza S. Gruchały. Praca opublikowana później jako *Przewodnik abo kościołów krakowskich krótkie opisanie*, oprac. Justyna Kiliańczyk-Zięba, TAIWPN Universitas Kraków 2002.

2005 – doktor nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa, nadany uchwałą Rady Instytutu Polonistyki Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego, tytuł rozprawy: *Jan Januszowski – pisarz, tłumacz, wydawca*, napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Janusza S. Gruchały. Rozprawa opublikowana później jako *Czcionką i piórem. Jan Januszowski w roli pisarza i tłumacza*, TAIWPN Universitas Kraków 2007.

### **III. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu:**

2005–2008 – asystent w Katedrze Edytorstwa i Nauk Pomocniczych Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego

Od marca 2008 – adiunkt w Katedrze Edytorstwa i Nauk Pomocniczych Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego

### **IV. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2013 roku o stopniach naukowych i tytule w zakresie sztuki (Dz. U nr 65, poz. 595 ze zm.):**

**a) Tytuł osiągnięcia naukowego**

*Sygnety drukarskie w Rzeczypospolitej XVI wieku. Źródła ikonograficzne i treści ideowe*

**b) Autor, tytuł publikacji, rok wydania i wydawnictwo**

Justyna Kiliańczyk-Zięba, *Sygnety drukarskie w Rzeczypospolitej XVI wieku. Źródła ikonograficzne i treści ideowe*, Kraków Wydawnictwo Societas Vistulana 2015.

**c) Omówienie celu ww. pracy i osiągniętych wyników**

Praca, którą wskazuję jako swoje najważniejsze osiągnięcie, to monografia sygnetów drukarskich używanych przez impresorów i nakładców działających na terytorium połączonych unią Królestwa Polskiego i Wielkiego Księstwa Litewskiego. Sygnety drukarskie były niewielkimi kompozycjami graficznymi, które dawnym typografom i wydawcom służyły jako znaki handlowe identyfikujące produkty ich oficyn. W XV wieku przede wszystkim oznaczały osobę lub osoby, które odpowiadały za wytworzenie publikacji. Później, szczególnie w stuleciu XVI, nie tracąc funkcji znaków rozpoznawczych, wyrażały ważne cechy osobowości właściciela, jego aspiracje lub ideały. Nierzadko komunikowały przynależność wytwórców książek do wspólnoty chrześcijan. Sygnety sugerowały także intelektualne ambicje drukarzy, wyrażały ich światopogląd albo zapowiadały profil wydawnictwa. Pomieszczane w książce, a więc medium słowa utrwalonego pismem, informowały i opowiadały, posługując się językiem obrazów, czasem dopełnionych komponentem werbalnym.

Problematyka, cel badań, metodologia

Moja książka rekonstruuje genezę przedstawień wizualnych i formuł werbalnych współistniejących w sygnetach drukarskich, wzorców ikonograficznych i źródeł ideowych owych kompozycji. Sygnety drukarskie – podobnie jak i dzieła ówczesnej literatury – nie były dziełami „oryginalnymi” ani w zakresie form wyobrażeniowych, ani pod względem pojawiających się w nich sentencji, które odbijano czasem w różnojęzycznych zespołach. Drukarze nadawali sygnetom walor symboliczny, chętnie nawiązując do antyku grecko-rzymskiego i Biblii. Sięgali do różnorodnych źródeł wiedzy i erudycji: encyklopedii i traktatów mitograficznych, ale

również kompendiów emblematyki i alegoryki, w postaci których w XVI wieku wyobrażenia obrazowa i jej tradycje zaczęły ulegać kodyfikacji.

W pracy odtwarzałam więc źródła sygnetów – po stronie nadawcy. Po stronie odbiorcy zaś rekonstruowałam intelektualne reakcje wobec sygnetów ludzi, dla których one były przeznaczone. Punkt ciężkości w mojej rozprawie został położony na wartość drzeworytów sygnetowych (dzieł grafiki książkowej) jako środka przekazu informacji. Inspiracją dla takiego potraktowania sygnetowej materii były z jednej strony studia semiotyczne w ujęciu historyków sztuki i historyków traktujących ikonografię historyczną jako naukę pomocniczą historii. Z drugiej – metoda ikonologiczna, która stworzyła możliwości interpretacyjne także dla dzieł popularnych, czasem niezbyt wysokiej klasy.

### Wyniki badań i zawartość pracy

Sygnety drukarskie rozpatrywałam więc jako znaki i komunikaty, starając się odpowiedzieć na pytanie o wymowę używanych w Rzeczypospolitej sygnetów: o to, co chcieli z ich pomocą przekazać ich twórcy i właściciele oraz o to, jak rozumieć je mogli czytelnicy. Rekonstrukcja tego rodzaju jest oczywiście zawsze hipotetyczna, czasem wręcz okazuje się niemożliwa. Dawne sygnety drukarskie nierzadko celowo kształtowano tak, by nie poddawały się łatwym interpretacjom. W rezultacie nawet ich pierwsi odbiorcy, dysponujący podobnym zasobem pojęć, co twórcy i właściciele sygnetów, niekoniecznie pojmowali ich wymowę ideową. Jej zrozumienie stało się jeszcze trudniejszym zadaniem dla badaczy, którzy nie należą do tej samej formacji kulturowej co użytkownicy sygnetów.

Studia nad wymową ideową sygnetów drukarzy dawnej Rzeczypospolitej warto podejmować. Rodzime sygnety drukarskie są bowiem nierozpoznanym materiałem do badań nad mentalnością ludzi Odrodzenia. Mówią o formacji intelektualnej dawnych drukarzy i pracujących z nimi współtwórców sygnetów (intelektualistów uniwersyteckich, poetów oraz mecenasów i nakładców poszczególnych warsztatów). Nawet jeśli interpretując znaczenie sygnetów, nie rozpoznajemy wszystkich składników tradycji stanowiących ich tworzywo i nie odtwarzamy w pełni kontekstu, choćby politycznego czy wyznaniowego, w którym kompozycje te obmyślano, badając sygnety, dochodzimy do niektórych przynajmniej intencji ich autorów. Rozpoznanie pewnych znaczeń przesłania nam pozostałe skojarzenia, odtwarzamy jednak dawną recepcję tych zabytków – to, jak „czytali” je pierwsi odbiorcy. W konsekwencji odnajdujemy związki istniejące wewnątrz dawnej kultury, odkrywamy sposoby, w jakie niektóre tematy i motywy żyły w całej Europie, w tym także na terytorium Rzeczypospolitej. Jednocześnie odsłania się przed nami obraz umysłowości dawnych

drukarzy, współpracowników ich oficyn oraz czytelników, do rąk których trafiały znaczone sygnetami drukarskimi książki.

W *Sygnetach...* w rozdziale pierwszym pisałam o miejscu i częstotliwości występowania sygnetów w dawnej książce oraz o ich potencjale identyfikacyjnym i symbolicznym. Rozdział drugi traktuje o sygnetach, które kształtowały się pod wpływem tradycji heraldycznej. Rozdział trzeci poświęciłam sygnetom inspirowanym przez kulturę klasyczną, a zarazem nowożytne kompozycje słowno-wizualne – znaki osobiste (*imprese*) i popularne w całej Europie emblematy. W czwartym rozdziale omówiłam kilka sygnetów, których pomysłodawcy sięgnęli do słownika symboliki chrześcijańskiej. Ostatnie rozdziały pracy poświęciłam sygnetom tworzących zespoły wyobrażeń, które wyróżniały wytwory jednej drukarni (rozdział piąty) oraz publikacje przeznaczone dla diaspory żydowskiej (rozdział szósty). Książka ilustrowana jest reprodukcjami sygnetów drukarskich, emblematów, pieczęci sygnetowych, medali, znaków wodnych i ekslibrisów. W sumie tekstowi towarzyszy sto ilustracji.

#### Podstawa źródłowa

Punktem wyjścia mojej pracy stały się katalogi, bibliografie i kompendia biobibliograficzne, w których można znaleźć wiadomości o drzeworytach sygnetowych oraz o okresie i częstotliwości ich występowania w publikacjach poszczególnych oficyn (np. *Sygnety polskich drukarzy, księgarzy i nakładców* Kazimierza Hałacińskiego i Kazimierza Piekarskiego, *Polskie sygnety drukarskie od XV do połowy XVII wieku* Katarzyny Krzak-Wiess, artykuły w tomach *Drukarze dawnej Polski*, zeszyty *Polonia Typographica*). Przeprowadziłam kwerendy w Bibliotece Jagiellońskiej, Bibliotece PAN-PAU, Bibliotece Książąt Czartoryskich w Krakowie, Bibliotece Narodowej w Warszawie, Bibliotece Ossolineum i Bibliotece Uniwersyteckiej we Wrocławiu, Muzeum Narodowym w Krakowie, Herzog August Bibliothek w Wolfenbüttel, Instytucie Warburga i British Library w Londynie, bibliotekach Uniwersytetu w Cambridge i Bibliotece Uniwersytetu w Glasgow. Kwerendy te stały się podstawą źródłową mojej pracy. Korzystałam również ze skanów starych druków dostępnych on line (na przykład z Biblioteki Polskiej Akademii Nauk w Kórniku, z Książnicy Kopernikańskiej w Toruniu, Bayerische Staatsbibliothek w Monachium, Staatsbibliothek zu Berlin). W bibliotekach, muzeach i cyfrowych repozytoriach obejrzałam w sumie egzemplarze ponad 1800 edycji wydrukowanych na terytorium państwa polsko-litewskiego, przede wszystkim w XVI

wieku. W rezultacie ujęty w mojej analizie materiał objął także kompozycje graficzne, których nie wymieniano dotąd w literaturze przedmiotu. Dzięki kwerendzie w Archiwum Narodowym w Krakowie, Muzeum Narodowym w Krakowie i Bibliotece Uniwersytetu Wrocławskiego i Bibliotece Ossolineum udało się zgromadzić nieznane dotąd informacje na temat używania wyobrażeń z sygnetów w innych kontekstach: w funkcji znaków rozpoznawczo-własnościowych na pieczętkach, jako znaków wodnych w produkcji papierniczej, ekslibrisów i superekslibrisów.

Rozległa kwerenda umożliwiła także opartą na twardych danych teoretyczną refleksję o perspektywach badań nad sygnetami dawnych drukarzy (jak rozpoznawać sygnety drukarskie? jak odróżniać je od rycin pojawiających się w przysługujących zwykle sygnetom miejscach, ale pełniących funkcje ornamentu, ilustracji czy znaku autora?). Zderzając opinie badaczy polskich i obcych, którzy dotąd zajmowali się sygnetami drukarskimi, z moimi odkryciami, we wprowadzeniu do książki mogłam zaproponować typologię materiału graficznego w dawnym druku oraz uporządkowanie rodzimej terminologii dotyczącej sygnetów drukarskich.

Poszczególne rozdziały książki wchłonęły materiały opublikowane przeze mnie w kilku artykułach opublikowanych po polsku i po angielsku. Oczywiście, teksty te zostały rozszerzone, a podawane w nich wiadomości – zrewidowane. Już po powstaniu monografii napisałam dwa teksty teoretycznie ujmujące problem identyfikacji i ewolucji sygnetów drukarskich (ukazą się jako artykuły: 1. *The Printer's Device's Transition from a Sign of Identification to a Symbol of Aspirations and Beliefs*, w: *Typographorum Emblemata. The Printer's Mark in the Context of Early Modern Culture*, red. Anja Wolkenhauer, Bernhard F. Scholz, München: De Gruyter Saur, 2016; 2. *When is a Device not a Device? Problematic Woodcuts from Krakow Printing Shops*, w: *Signa Vides*, red. Michaela Scheibe, Anja Wolkenhauer, London: CERL, 2016).

Pracując nad *Sygnetami...*, częściowe wyniki swoich badań przedstawiałam także w referatach wygłaszanych podczas międzynarodowych konferencji naukowych (The 8th International Conference of the Society for Emblem Studies, Winchester College, Winchester 2008; The Annual Meeting of the Renaissance Society of America, Los Angeles 2009; The Annual Conference of the Sixteenth-century Society, Genewa 2009; The 2nd St Andrews Book Conference, St Andrews University, St Andrews 2009; The Society For Emblem Studies 9th International Conference, University of Glasgow, Glasgow 2011), w wykładzie w Center for Emblem Studies w Glasgow (University of Glasgow, 2009) oraz podczas

warsztatów Consortium of European Research Libraries („Signa vides – researching and recording printers’ devices: current activities and new perspectives”, Österreichische Nationalbibliothek, Wiedeń 2015).

Prace nad książką *Sygnety drukarskie w Rzeczypospolitej XVI wieku* prowadzone były przy wsparciu grantu własnego MNiSW przyznanego mi w 2010 roku (nr rejestracyjny K/PBW/000624, numer umowy: 0631/B/H03/2010/38, tytuł *Program ikonograficzny i wymowa symboliczna sygnetów dawnych drukarzy polskich*) oraz stypendium The Hanna and Zdzisław Broncel Charitable Trust, które otrzymałam w 2009 roku. Stypendia te umożliwiły mi rozległą kwerendę w bibliotekach i muzeach w Polsce i za jej granicami.

## V. Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze

Moja praca doktorska, opublikowana w zmienionej wersji jako książka *Czcionką i piórem. Jan Januszowski w roli pisarza i tłumacza* (Kraków: Universitas, 2007), była próbą monografii dorobku pisarskiego jednego z najwybitniejszych drukarzy epoki Renesansu w Rzeczypospolitej. Januszowski był bowiem typografem-intelektualistą, prawdziwym *l'uomo universale*, którego nie mniej niż działalność impresorska i wydawnicza interesowały prawodawstwo, astrologia, historiografia i teologia. Posługując się narzędziami historyka literatury, rozpoznałam intelektualne upodobania drukarza, jego stosunek do kwestii kształtujących życie kulturalne i społeczne drugiej połowy XVI i początku XVII wieku w Rzeczypospolitej. W latach po opublikowaniu książki poświęconej Januszowskiemu wracałam jeszcze do archiwaliów związanych z osobą architypografa (np. artykuł *O dyplomie nobilitacyjnym Jana Januszowskiego i portrecie renesansowego wydawcy*, „Terminus”, X: 2008, z. 1) i do tekstów jego pióra (np. artykuł *Przedmowa wydawcy jako świadectwo recepcji dzieła poety. Jan Januszowski o Janie Kochanowskim*, w: *Silva Rerum Philologicarum. Studia ofiarowane profesor Marii Strycharskiej-Brzezynie z okazji jej jubileuszu*, red. Janusz S. Gruchała, Halina Kurek, Kraków: Księgarnia Akademicka 2010).

Znaczna część badań, które prowadziłam w następnych latach, stanowiła kontynuację zrodzonego przy pracy nad spuścizną po Januszowskim zainteresowania dla działalności drukarzy, którzy mieli horyzonty intelektualistów. Książkę o sygnetach drukarskich, za pomocą których wydawcy komunikowali światu, kim są i w

co wierzą, można postrzegać jako owoc tych właśnie zainteresowań. Ich rezultatem jest jednak także artykuł *In Platea Columbarum. The Printing House of Hieronim Wietor, Łazarz Andrysowic and Jan Januszowski in Renaissance Krakow* („Publishing History”, LXVII: 2010). Pisałam w nim o krakowskiej oficynie drukarskiej jako miejscu wymiany duchowej, estetycznej i umysłowej, gdzie spotykali się ludzie różnych stanów, zawodów, języków i narodowości. W pracy nad książką drukowaną poeci czy uczeni współdziałać musieli z rytownikami i korektorami, mecenasami poszczególnych przedsięwzięć wydawniczych i samym drukarzem, który zwykle łączył znajomość rzemiosła z zainteresowaniami intelektualisty i praktyczną wiedzą przedsiębiorcy. Właściwe rozpoznanie ról pełnionych przez renesansowych drukarzy-wydawców wydaje się ważne dla zrozumienia sposobów, w jakie rozpowszechniały się prądy duchowe i kulturalne, które przywołujemy, używając takich pojęć jak humanizm, odrodzenie czy reformacja. Drukarze byli bowiem ludźmi spajającymi rozmaite środowiska i inspirującymi przedsięwzięcia kulturalne, a także pełnili rolę pośredników w wytwarzaniu, utrwalaniu i rozprzestrzenianiu tekstów i idei.

Najłatwiej uchwytnym owocem tego rodzaju działalności renesansowych drukarzy-wydawców jest ich spuścizna pisarska. Godną uwagi pozostawił Maciej Wirzbięta, który przetłumaczył między innymi z łaciny pouczający o dobrym życiu dialog pt. *Tablica albo Konterfet Cebesa*. Przygotowałam edycję tego alegorycznego poematu (Kraków: WUJ, 2011), a praca nad jego wydaniem dała mi okazję, by z bliska przyjrzeć się zarówno warsztatowi translatorskiemu drukarza i jego poetyckiej dykcji, jak i obyczajom pisownianym utrwalonym w drukach oficyny Wirzbięty. Była także kontynuacją moich edytorskich zainteresowań, podobnie jak drobniejsze prace, np. opublikowany wspólnie ze studentami edytorstwa traktat polityczny Jana Januszowskiego – najpłodniejszego ze staropolskich drukarzy-pisarzy – pt. *Wzór Rzeczypospolitej rządnej* („Politeja”, XII: 2009).

Za najciekawszą z moich prac edytorskich uważam jednak *Fortunę abo Szczęście* (Kraków: WUJ, 2015). Jest to edycja zbioru wróżb, który skomponował jeden z pierwszych twórców drukujących swe utwory po polsku – Stanisław z Bochnie Gąsiorek zwany też Kleryką. *Editio princeps Fortunę* ukazała się około 1531 roku, a zbiór miał wiele późniejszych wydań, stając się staropolskim bestsellerem. Egzemplarze kolejnych edycji zostały zacytowane, a tym samym zatraczone dla badaczy. Moje wydanie przygotowałam na podstawie wznowienia *Fortuny* z 1665 roku. Przechowało się ono w unikatowym egzemplarzu, który odkryłam w bibliotece norbertanów na Strahowie w Pradze, odnajdując tym samym nieznany wcześniej pełny tekst poetyckiego zbioru Stanisława z Bochnie.

Na trop *Fortuny* wpadłam, studiując inwentarz szesnastowiecznego intrologatora Macieja Przywilckiego, a więc podczas badań nad dziejami dawnej książki. Wynikiem moich prac nad inwentarzem krakowskiego intrologatora było odtworzenie repertuaru niewielkiej księgarni, co stało się punktem wyjścia dla analizy zainteresowań czytelniczych jej klientów – nie intelektualistów, ale ludzi o przeciętnych dochodach i takichż horyzontach umysłowych. W polskich badaniach nad dawną książką jest to temat rzadko podejmowany – zwykle pisze się o lekturach i księgozbiorach elity finansowej i intelektualnej, między innymi dlatego, że dane na ich temat są łatwiej uchwytne. Tymczasem warto pytać także o teksty zaspokajające apetyt zwykłych czytelników i publikacje tanie, szeroko dostępne. Ludzie nieobcy z kulturą wysoką i erudycją humanistyczną stanowili przecież ważną część publiczności literackiej, co zresztą nie znaczy, że książki czytane przez nich nie ciekawiły także wyrobionych czytelników i zamożnych nabywców. Rezultaty moich badań nad zasobem księgarni o popularnym repertuarze opublikowałam w artykule *The Book Inventory of the Sixteenth-Century Krakow Bookbinder, Maciej Przywilcki* (w: *Documenting the Early Modern Book World: Inventories and Catalogues in Manuscript and Print*, red. Malcolm Walsby, Natasha Constantinidou, Leiden: Brill 2013). Jego tekst daje dobre pojęcie o charakterze moich badawczych poszukiwań w ostatnich latach. Ich przedmiot stanowi dawna książka. Z jednej strony – rozumiana jako nośnik tekstu, z drugiej – jako obiekt materialnie uchwytne, którego produkcja, dystrybucja i recepcja w dawnych wiekach stanowią fascynujące pole badawcze. Studia nad inwentarzami Przywilckiego i innych staropolskich księgarzy, oraz prace nad *Fortuną* *abo* *Szczęściem* (edycją tekstu, ale i odtworzeniem dziejów wydawniczych tej kolekcji wróżb) można uznać za początek nowego etapu moich badań, w których studia nad literaturą popularną łączę z zainteresowaniem dla przeznaczonej dla szerokiego grona odbiorców produkcji wydawniczej. Ich pierwsze wyniki (np. artykuł *In Search of Lost Fortuna. Reconstructing the Publishing History of the Polish Book of Fortune-telling*, w: *Lost Books. Reconstructing the Print World of Pre-Industrial Europe*, red. Flavia Bruni, Andrew Pettegree, Leiden: Brill) ukażą się drukiem w 2016 roku.

Edycję *Fortuny* *abo* *Szczęścia* przygotowałam jako stypendystka Herzog August Bibliothek w Wolfenbüttel w 2013 roku (tytuł projektu „The oldest Polish book of fate and its background. An edition with an extensive introduction”).

Moje badania dotyczące drukarzy-intelektualistów, a także szesnastowiecznej literatury dla szerokiej publiczności oraz ówczesnego drukowania, rozpowszechniania i czytania popularnych tekstów przedstawiałam w referatach na międzynarodowych konferencjach. Były to: The Annual Meeting of the Renaissance Society of America, Wenecja 2010, The 4th St Andrews Book Conference, St Andrews University, St Andrews 2011, The 8th St Andrews Book Conference, St Andrews University, St Andrews 2015, The Annual Meeting of the Renaissance Society of America, Berlin 2015. Podczas konferencji w Berlinie wystąpiłam także jako organizatorka dwóch bardzo dobrze przyjętych sesji pt. „Popular Books in Early Modern Europe I & II” podczas których wygłosili referaty uczeni z Francji, Belgii, Holandii, Wielkiej Brytanii, Polski i Włoch.

Badania nad dziejami polskiej książki trudno jest prowadzić bez odniesienia do bibliografii i bibliometrii. Dlatego moją uwagę przyciągały w ostatnich latach także problemy związane z gromadzeniem danych na temat dawnej produkcji drukarskiej oraz pracą nad bibliografiami druków z pierwszych wieków istnienia „czarnej sztuki” o różnym zasięgu i zakresie. W 2010 roku odbyłam staż w Uniwersytecie w St Andrews, gdzie współpracując z zespołem The Universal Short Title Catalogue opracowywałam dane dotyczące edycji wydrukowanych w XVI wieku na terenie państwa polsko-litewskiego, które weszły do bazy USTC (<http://www.ustc.ac.uk/>).

W 2011 ukończyłam także kurs katalogowania starych druków w Bibliotece Narodowej w Warszawie.

O problemach związanych z tworzeniem bibliografii dawnych publikacji (dziś funkcjonujących przede wszystkim w trybie on-line) miałam także okazję dyskutować z grupą specjalistów z Europy i USA podczas warsztatów European Science Foundation „Knowing about Mediation: Understanding Communication in Enlightenment Europe”, Uniwersytet w Cambridge 2013. Tekst, który napisałam po tym spotkaniu ukaze się jako artykuł pt. *National bibliography and collective catalogues of printed material produced in the first centuries of print in the Polish-Lithuanian Commonwealth* (w tomie *Underground and across the Channel. Subversive publishing in Early Modern England and Poland*, red. Teresa Bela, Clarinda Calma, Jolanta Rzegocka, Leiden: Brill, 2016).

## **VI. Działalność dydaktyczna**

1996–2012 – prowadziłam ćwiczenia dla studentów Instytutu Polonistyki, później zaś Wydziału Polonistyki. Uczyłam nauk pomocniczych, bibliografii, literatury staropolskiej, warsztatu edytora, tekstologii.

1996 – około 2007 – wspierałam działalność Koła Naukowego Edytorów, którego niegdyś byłam pierwszą przewodniczącą. Regularnie, od 1996 roku, brałam udział w odbywających się corocznie Warsztatach Młodych Edytorów, które krakowscy edytorzy organizują wspólnie z kolegami z Katolickiego Uniwersytetu w Lublinie w Rabce i Kazimierzu Dolnym. Wielokrotnie wyjeżdżałam z Kołem na warsztaty i objazdy naukowe (m.in. do Warszawy i Konstancina Jeziornej, Wrocławia i Dusznik, Łodzi, Lwowa).

2006–2015 – recenzowałam 46 prac magisterskich studentów Wydziału Polonistyki UJ.

2007–2012 – byłam opiekunem praktyk wydawniczych i terenowych odbywanych przez studentów filologii polskiej, specjalności edytorstwo Wydziału Polonistyki UJ w wydawnictwach, instytucjach kultury i drukarniach.

2013/2014 – prowadziłam dla studentów edytorstwa seminarium magisterskie „Książka w renesansowym Krakowie”. Pracę musiałam przerwać ze względu na kłopoty zdrowotne.

## **VII. Inne**

Od 2007 roku jestem jednym z redaktorów czasopisma „Terminus”, które najpierw jako półrocznik, od roku zaś jako kwartalnik, publikowane jest przez Wydział Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego. Wraz z innymi członkami redakcji opiniuję nadsyłane do „Terminusa” artykuły, wskazuję recenzentów, recenzuję napływające teksty, opiekuję się jako redaktor prowadzący poszczególnymi numerami pisma. Zredagowałam dwa zeszyty tematyczne „Terminusa” 1-2/2012 o staropolskiej emblematyce oraz 1/2015 o poświęcony związkom astrologii i dawnej kultury.

*Justyna Kikianczyk-Zigbe*